

Advocata Croatae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske
Gospa 2022. :: Zagreb
godina 26. :: broj 78 :: cijena 20 kuna

www.zuparemete.net

U Marijinu krilu nema privilegiranih

Vjernik katolik često upada u zamku nominalne diskriminacije sakramenata kroz terminologiju, pa ponekad misli da je njegov sakrament manje važan od ostalih, bilo krštenje, krizma, pričest, ispovijed.... Svi su sakramenti isto vrijedni i ne može neki biti svečaniji i svetiji od ostalih, a drugo je što su neki 'staleški' pa im se medijski dodaju epiteti. Tako često u medijima se koristi svečan, svet, veličanstven. Realno je, da nema svečanoga svetoga braka ne bi bilo ni svećenika, ne bi bilo ni Pape, ni biskupa. Nisu svećenici pali s Marsa, nego su rođeni u obitelji, plodom ljubavi muškarca i žene. To je svečani čin ljubavi koji se nerijetko 'medijsko-staleški' stavlja na marginu. Teološki gledano kroz Knjigu Postanka to je najsvečaniji čin, a kasnije je plod ljubavi podignut na čin braka. Tu se stvara novi život, a briga o obitelji je margina brojnim raspravama, jer »spolnost« je tabu tema u Crkvi, a i u društvu. Staleška razina terminologije čini sveto što ih odudara od svakidašnjice. Život je svet! Gospa je rodila Otkupitelja i o tom se raspravlja među kršćanima, muslimanima, u cijelom svijetu. Tko je Otac? Kao

katolici vjerujemo u Bezgrešno začeće, ali terminološki je teško susresti riječ »sveto začeće«. Staleška terminologija može biti stranputica »između religije i magije« ako stavlja ispred sebe posebne sakramente i čini među njima diskriminaciju. Često i nesvjesno, ne shvaćajući da ti netko nije dao život ne bi to mogao činiti. I bijeg od reprodukcije samo je bijeg od Knjige Postanka. Svakome po savjesti! I Papa je začet u plodu ljubavi ili na drugi način, i biskupi i svećenici, sve ih je netko rodio. U Marijinu krilu nema diskriminacije sakramenata. Ponizna i poslušna, rodila je Otkupitelja svijeta.

Vlado Čutura

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko
Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952
E-adresa: zupa.remete@gmail.com
Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko
Izvršni urednik: Vlado Čutura

Fotografija na naslovnici: Hodočašće u Mariju Bistricu
Fotografirali: Šime Lugarov, arhiva Svetišta M. B. remetske
PBZ Žiro-račun: HR1423400091510697474
ISSN: 1331-4092
Grafička priprema: Slavica Čutura
Tisak: M-PRINT, Zagreb
Časopis izlazi tri puta godišnje: za Božić, Uskrs i Veliku Gospu

5

ARHEOLOZI O REMETSAKOM SAMOSTANU I CRKVI

Nova otkrića remetskoga blaga

- »Profitira«
li samo arheologija
u ovakvim
istraživanjima ili smo
svi mi kao društvo –
bogatiji saznanjima o
našoj povijesti, a koja
nam samo arheologija
može otkriti?

Boris Mašić

14

Viteštvo u suvremenom svijetu

- »Uljuden
čovjek je suprotnost
svima onima
(utilitaristi,
materijalisti,
ideolozi) koji sve
svode na pitanje:
koja je tu korist za
mene, što ja imam od
toga, kako to mogu
iskoristiti«.

prof. dr. sc. Božo
Skoko

18

AUDIO PORUKA GENERALA KARMELSKOG REDA

Iskustvo boravka u Remetama: „Sama, u tišini i molitvi“

- Kada sam
bio u Hrvatskoj,
vidio sam tragove
strašnog rata kojeg
su oni proživjeli 90-
ih godina. Ti ratovi
koji ostavljaju trag
u pamćenju i na
licima ljudi. S njima
sam također slavio
Boga i pjevao,

o. Miguel Márquez
Calle

25

Misa zahvalnica u Remetama

Slobode nema bez rizika i mogućih pogrešnih izbora

- Jesmo li
postali bolji ljudi od
prošle godine? Jesmo
li postali sličniji
Bogu?

Monika Sedlaček

32

Remetska zvona nisu utihnula

U svetištu Majke Božje Remetske zvona nisu nikada utihnula. Tako legenda kaže: »Kada je za vrijeme kuge zavladao pomor pavlina, posljednji pavlin upitao se tko će njemu zvoniti, a onda se oglasio glas Majke Božje i progovorio - ja ću odzvoniti. I na to sjećanje i danas u crkvi postoji malo zvonice za koje legenda kaže da je Majka Božja odzvonila za odlazak zadnjeg pavlina«.

Zlatko Šušnić

4 Meditacija - Uzor na putu prema
nebu

17 Urednost naše nutrine

- o. Antonio-Mario Ćirko

20 Tribina - Križarski ratovi - Ante Mikulić

22 Obiteljski dan u Remetama

28 Naš novi mladomisnik

29 Zavjetno hodočašće u Mariju Bisticu

34 Pedagoški savjet - Jadranka Bizjak

Igrec

36 Čitanjem do zdravlja - Slavica Čutura

38 Kronologija

42 Prvopričesnici

46 Potvrđenici

50 Stranice za školarce

51 Matice

Uzor na putu prema nebu

Da poruci evanđelja otkrivamo kako trebamo živjeti svoju svakodnevnicu i životne situacije. Bog progovara uvijek na novi način svakome. I Marija je osluškivala govor nutrine. Tako je mogla biti otvorena na susret s nebom po dolasku arkandela Gabrijela. Lijepo je i utješno pomisliti da i Bog ulazi u našu svakodnevnicu. Na nama je da uočimo njegovu prisutnost i da budemo sposobni odgovoriti pozitivno. S Marijinim DA, Marijina kuća postaje Božja izabrana kuća, njezino tijelo sada je Božji dom. Uznesenjem Blažene Djevice Marije na nebo dušom i tijelom, Crkva nas želi poučiti da naše tijelo ima istinsku vrijednost i svetost jer u nama prebiva Božja ljubav, Presveto Trojstvo. Ne moramo razumjeti kako, ali kada znamo da smo stvoreni od Boga tj. naša duša i tijelo, otkrivamo značenje i smisao vlastitog života. Marija je naša Majka. Crkva ju opisuje kao onu koja je otišla dalje i njezina sudbina također postaje i naša. Ona je zato Velika Gospa, jer je njezino srce i ljubav veliko za Boga i svakoga čovjeka. Marija je put prema nebu.

ARHEOLOZI O REMETSAKOM SAMOSTANU I CRKVI

Nova otkrića remetskoga blaga

- *»Profitira« li samo arheologija u ovakvim istraživanjima ili smo svi mi kao društvo – bogatiji saznanjima o našoj povijesti, a koja nam samo arheologija može otkriti?*

Teško je povjerovati, ali postoje struke koje »profitiraju« od potresa. Arheologija je, pokazalo se nakon potresa koji su prošle dvije godine zadesili Zagreb, jedna od njih. Naime, nedugo nakon prvog potresa 22. ožujka 2020. arheolozi Muzeja grada Zagreba bili su u zagrebačkoj prvostolnici kako bi sudjelovali pri radovima na sanaciji nastalih oštećenja. Tada su, neposredno ispod poda svetišta, pronašli ulomke nadaleko poznate nadgrobne ploče biskupa Luke Baratina koji je upravljao Zagrebačkom biskupijom u razdoblju od 1500. do 1510. godine kada je i preminuo. Dijelovi te ploče na svjetlo dana dospjeli su prvotno nakon potresa 1880. godine te je od tada pa do danas ona smatrana najboljim renesansnim skulpturalnim djelom na području sjeverne Hrvatske. Dijelovi pronađeni 2020., 140 godina nakon pronalaska prvih, još više su doprinijeli viđenju tog izvanrednog skulpturalnog rada te su već bili dijelom dviju izložbi od kojih je jedna bila postavljena u Budimpešti krajem prošle godine. Arheološka istraživanja koja je Muzej grada Zagreba proveo u samostanu Franjevac na Kapitolu bila su dijelom konstruktivne obnove samostanskog kompleksa s crkvom i tek nedavno su završena, a dosadašnji rezultati ukazuju da je na tome mjestu postojao sakralni objekt stariji od vremena osnutka biskupije 1094. godine.

Ni konstruktivnu sanaciju samostana i crkve u Remetama, o kojima karmelićani skrbe od dolaska u Remete 1959. godine i preuzimanja župe nakon smrti župnika Leopolda Rusana 1963. godine, nije mogla proći bez »arheološke špahtle«. Kada je 30. rujna 2013. godine – na dan kada je slavljen 725. godišnjica osnutka pavlinskog samostana u Remetama – o. Vjenceslav Mihetec otvarajući prigodnu izložbu u Muzeju grada Zagreba govorio o tadašnjim arheološkim istraživanjima koja su rezultirala pronalaženjem dviju crkava starijih od današnje, istakao je da će još dugo vremena remetski samostan biti mjesto baštinskih istraživačkih radova i nije pogriješio (Sl.1).

*Autor:
Boris Mašić, muzejski
savjetnik Muzeja grada
Zagreba
Fotografije:
Boris Bošković,
Miljenko Gregl,
Boris Mašić (fototeka
MGZ-a)*

Slika 1

Od samog početka sanacije potresom izazvanih teških oštećenja na crkvi i samostanu kojima je povijest Zagreba pa i Hrvatske bitno isprepletena te s kojima su Zagrepčani iznimno povezani, bilo je jasno kako će svaki građevinski zahvat biti praćen s iznimnom pozornošću Gradskog zavoda za zaštitu spomenika kulture i prirode te da će konzervatorsko–restauratorski nadzor, u koji je u uključen i arheološki, zasigurno usporavati dinamiku predviđenih radova. Naime, gotovo 8 stoljeća postojanja crkve i samostana u Remetama te ustrajnost redovnika pavlina da, uz sve nedaće, na toj lokaciji opstanu do ukinuća Reda 1786. godine, kao i nastojanja biskupa Maksimilijana Vrhovca (23.11.1752. – 16.12.1827.) da ukinuti samostan s crkvom postane župa, rezultirali su građevinskom i arheološkom slojevitošću koja zrcale povijest te ih nije moguće, a i ne smijemo, zanemariti.

Danas ogoljeni zidovi samostana (Sl. 2), kao što zemljopisna karta dočarava reljef, govore o starijim vremenima kroz ugrađeno isklesano kamenje i opeku, kroz način zidanja i brojne pregradnje, a arheologija je svojim istraživačkim metodama iznova otvorila niz pitanja o arheološkoj slojevitosti i fazama gradnje čija se materijalna svjedočanstva nalaze u zemlji, odnosno, ispod hodnih površina.

Arheološki nadzor započeo je praćenjem strojnog i ručnog iskopa sjeverno od samostana. Tu su pronađeni ostatci masivnog

zida i dijela opločenja uz njih izvedenog kamenim oblucima koje, prema prvim procjenama, pripada obrambenom zidu te se može datirati u razdoblje između 15. i 17. stoljeća (Sl. 3, 4). Premda brzo izvedeno, čišćenje i definiranje smjera pružanja zidova ipak je usporilo radove i, prema svemu sudeći – a kako se ne bi radovima uništilo pronađeno zide – rezultirat će izmjenom projektnoga rješenja koje bi »pomirilo« potrebe samostana i župe s uzusima zaštite spomenika. Istovjetan pristup primijenjen je i na nalazima omanjeg, četvrtastog, zidanog objekta te u zemlju ukopanog i kamenjem obloženog svojevrsnog spremišta (trapa) kružnoga tlocrta (Sl. 5). Pronađeni su prilikom iskopa u prostoriji sjeverno od zvonika zvanog »ispovjedaonica«. Oni svjedoče o prvim tragovima redovničkog života unutar samostanskog kompleksa, a njihovu pravu namjenu, kao i dataciju, bit će moguće odrediti tek nakon usporednih analiza i stručno–znanstvene valorizacije. Pravi arheološki izazov predstavljali su građevinski radovi predviđeni u sakristiji današnje crkve. Položaj sakristije, neposredno uz svetište za koje se predmnijeva da je najstariji dio crkve te da se nalazi na mjestu gdje su pavlini po dolasku u Remete u drugoj polovini 13. stoljeća podigli prvu bogomolju posvećenu Mariji, logično je podrazumijevalo postojanje arheoloških nalaza. Tako je i bilo (Sl. 6).

Slika 2

Slika 3

Slika 4

Slika 5

Već prvi iskopi po uklanjanju podnih pločica rezultirali su pronalascima temeljnog zida samostana i crkve, ali i uočavanjem prostorija u nekadašnjim objektima čiju namjenu tek treba utvrditi. Tek za jednu se može pretpostaviti da je služila kao sakristija prije ove današnje, a u njoj je evidentirano nekoliko hodnih razina u vidu nabijene zemlje koje su s vremenom popravljane. Kako su s obzirom na međusoban odnos pronađenih zidova i temelja, trenutno, ustanovljene četiri građevinske faze, ova »sakristija« pripadala bi trećoj, dakle ne najmlađoj fazi (Sl. 7, 8). Kao najmlađa, četvrta, faza prepoznaje se omanji objekt četvrtastog tlocrta za koji nije moguće ustanoviti može li se povezati s četvrtastim otvorima u zidu treće faze ili, možda, nekom objektu (oltaru?) koji se nekada nalazio uz sjeverni zid svetišta crkve (Sl. 7 i 9). No, najzanimljivije su dvije najranije građevinske faze. Prvoj bi pripadao zid koji se pruža ispod današnjeg sjevernog zida sakristije, a koji je na istočnom dijelu završen ostacima portala(?) s vrlo

kvalitetnom profilacijom izvedenom u gotičkom slogu (Sl. 7 i 10). Je li riječ o dijelu zidane građevine koja se nalazila unutar današnjeg samostanskog dvorišta, ili je riječ o nekadašnjem ulazu u klaustar kroz parapetni zid za koji se, temeljem novih otkrića restauratora, pretpostavlja da je nosio križno-rebrasti svod trijema tadašnjeg klaustara, bit će moguće odgovoriti – nadaju se arheolozi – tek ako se arheološki iskop proširi na segment južnog dijela dvorišta. Potrebno je istaknuti da taj zid, razinom funkcioniranja, korespondira s izvornom razinom funkcioniranja današnje crkve. Naime, tijekom istraživanja je otkriveno da je nekadašnji teren oko crkve bio namjerno zatrpan zemljom, odnosno, da je oko crkve bio nanesen sloj zemlje deo šezdesetak centimetara. To svjedoči novo otkriveno vanjsko lice sjevernog ramena crkve izvedeno fino obrađenim kamenim blokom s tipično gotičkom profilacijom (Sl. 11). Zatrpanje izvorne hodne razine oko crkve ustanovljeno je i s njezine južne strane u istraživanjima provedenim 2008.

i 2009. godine pa se već tada razmišljalo o mogućem podizanju razine terena u prvoj polovini 15. stoljeća te da je izveden s ciljem kako bi se riješio problem visoke razine oborinskih voda. Drugoj građevinskoj fazi pripisano je zide građevine koja se nekada pružala prema sjeveru, odnosno, dijelom u današnje dvorište, a dijelom u prostorije današnjeg Župnoga ureda (Sl. 7, 8). Je li riječ o podrumskim prostorijama teško je ustanoviti, ali sigurno je da je objekt iznutra i sa zapadne vanjske strane bio ožbukana te da je podnica bila izvedena vapnenim mortom. Je li riječ o podrumskom ili stambenom prostoru teško je sa sigurnošću tvrditi, ali njegova gradnja tako blizu današnjem svetištu sugerira da je građen prije podizanja današnje crkve. Premda su ostatci arhitekture arheolozi najveća zagonetka, a njihovo datiranje predstavlja najveći izazov u sagledavanju povijesti samostana i crkve, nalazi zemnih ostataka pokojnika unutar sakristije mnogim drugima su najzanimljiviji. Naime, prvi ostatci nekog pokojnika pronađeni u današnjoj sakristiji ustanovljeni su, tako reći, pred ulaznim vratima iz sakristije u svetište crkve. Tada su se zbog optimalnog izvođenja istražnih radova arheolozi koncentrirali na istočni dio sakristije u kojem su pronađene spominjane zidane strukture. Iznenadjujući je podatak za arheologe da je riječ o samo jednom pronađenom kosturu premda je u tome prostoru bilo još mjesta za ukop preminulih osoba. Prema nalazima spona za odjeću arheolozi smrt toga pokojnika, za sada, široko smještaju u vrijeme nakon 1500. godine, odnosno, ne prije samog kraja 15. stoljeća. S druge strane, zorno je vidljivo iz priloženog tlocrta da se zidane strukture objekata nalaze samo u istočnom dijelu sakristije te da zauzimaju gotovo dvije trećine njezine površine sugerirajući tako nekad drugačiju namjenu preostale, zapadne, trećine. To se potvrdilo i pronalaskom kosturnih ostataka osam pokojnika u tome dijelu (Sl. 12). Riječ je o pokojnicima položenim u grob s glavom na zapadu, od kojih je za dva moguće tvrditi da su bili položeni u sanduk izrađen od drva. K tome, razvidno je da su ukopima nekih grobova poneki stariji grobovi devastirani te da su pojedini pokojnici položeni u grob koji je bio ukopan iznad

Slika 6

Slika 7

Slika 8

Slika 9

ranije ukopanog pokojnika. I tako problematičnu nalaznu situaciju grobnih ostataka poprilično je dodatno uslojio i kanal– u donjem dijelu građen od kamenih blokova završenih »na utor i pero« te, s gornje strane, zatvoren poklopnicom od grubo pritesanih masivnih kamenih ploča. Naime, dio pokojnika položen je u grob ukopan do iznad kanala, dok je dio grobnih cjelina devastiran pri polaganju kanala. Potrebno je istaknuti kako je kod tri pokojnika zamišljen neuobičajeni položaj ruku pri ukopu, a riječ je o najdubljim i prema nalaznoj

situaciji najstarijim grobovima s rukama položenim uz tijelo. Time se razlikuju od ostalih grobova gdje su ruke pokojnika u laktu savijene i položene na prsa ili u predjelu donjeg dijela abdomena. Sve navedeno svjedoči o dugotrajnom ukopavanju pokojnika na tome mjestu, a s obzirom na to da uz ostatke pokojnika nisu pronađeni dijelovi nošnje ili nakita, izuzev znatno korodirane željezne kopče »D-forme« koja je bila u modi kroz dugo vremensko razdoblje, točan odgovor na pitanje kada su pronađeni pokojnici preminuli moći

ćemo dobiti samo ako provedemo analize radioaktivnog ugljika C¹⁴. Za sada se samo načelno može reći da su, prema svemu sudeći, pokojnici preminuli prije sredine 17. stoljeća jer je začudno da uz niti jednog od pokojnika nisu pronađene svetačke medalje, križ ili krunica – uobičajeni arheološki nalazi u novovjekim grobovima.

Naposljetku, što reći već da je u potresu stradali remetski samostanski kompleks s crkvom eklatantan primjer zahtjevnosti obnove kulturnih dobara koje baštinimo te da su ovdje spomenuti samo neki problemi – i to uglavnom iz domene arheologije – koji iziskuju izuzetan angažman arheologa, službe zaštite spomenika, restauratora i konzervatora, ali i strpljenje i respekt arhitekata, građevinara te imatelja i korisnika tih dobara. No, potrebno se vratiti i na početak ovoga teksta te se zapitati »profittira« li samo arheologija u ovakvim istraživanjima ili smo svi mi kao društvo – bogatiji saznanjima o našoj povijesti, a koja nam samo arheologija može otkriti?

Slika 10

Slika 11

Slika 12

Viteštvo u suvremenom svijetu

- *»Uljuđen čovjek je suprotnost svima onima (utilitaristi, materijalisti, ideolozi) koji sve svode na pitanje: koja je tu korist za mene, što ja imam od toga, kako to mogu iskoristiti«.*

Autor:
prof. dr. sc. Božo Skoko

riječ vitez nam obično u sjećanje priziva srednji vijek, hrabre ratnike sa sjajnim odorama na opremljenim konjima, europske utvrde i dvorce ili obranu Svete zemlje. Međutim, viteštvo nikako ne pripada prošlosti. Vitezovima, primjerice, nazivamo one koji su položili svoje živote u Domovinskom ratu ili se žrtvovali za neke ideale, a posljednjih godina svjedočimo i svojevrsnoj renesansi suvremenih viteških redova, koji baštine i promiču staru bogatu vitešku baštinu, osobito onu templarsku, nastojeći časte viteške ideale ugraditi u boljitak naših društava. No, što su zapravo viteški ideali, koji bi trebali krasiti one koji žele postati suvremeni vitezovi i koji su nam potrebni u suvremenom svijetu?

Ramon Llull (1232. - 1316.) sastavio je *Knjigu viteškog reda* između 1274. i 1276. čiji je cilj bio kreirati i usustaviti pravila za viteški red. Odanost Redu, zdrav razum, iskrena vjera i pobožnost, obrazovanost i boričake sposobnosti, bili su po njegovom mišljenju ključevi kršćanske pobjede u Svetoj Zemlji. Knjiga je postigla veliki uspjeh i široko je distribuirana diljem Europe. Pišući o podrijetlu viteštva, kaže: »Nakon što je u svijetu nastalo preziranje pravednosti, jer se umanjilo milosrđe, bilo je prirodno da se zbog nastalog straha ponovo počne štovati pravednost: zbog toga se čitav narod podijelio na tisuće ljudi i iz svake tisuće njih bio je pronađen i odabran po jedan koji je bio najljubljivi, najmudri-

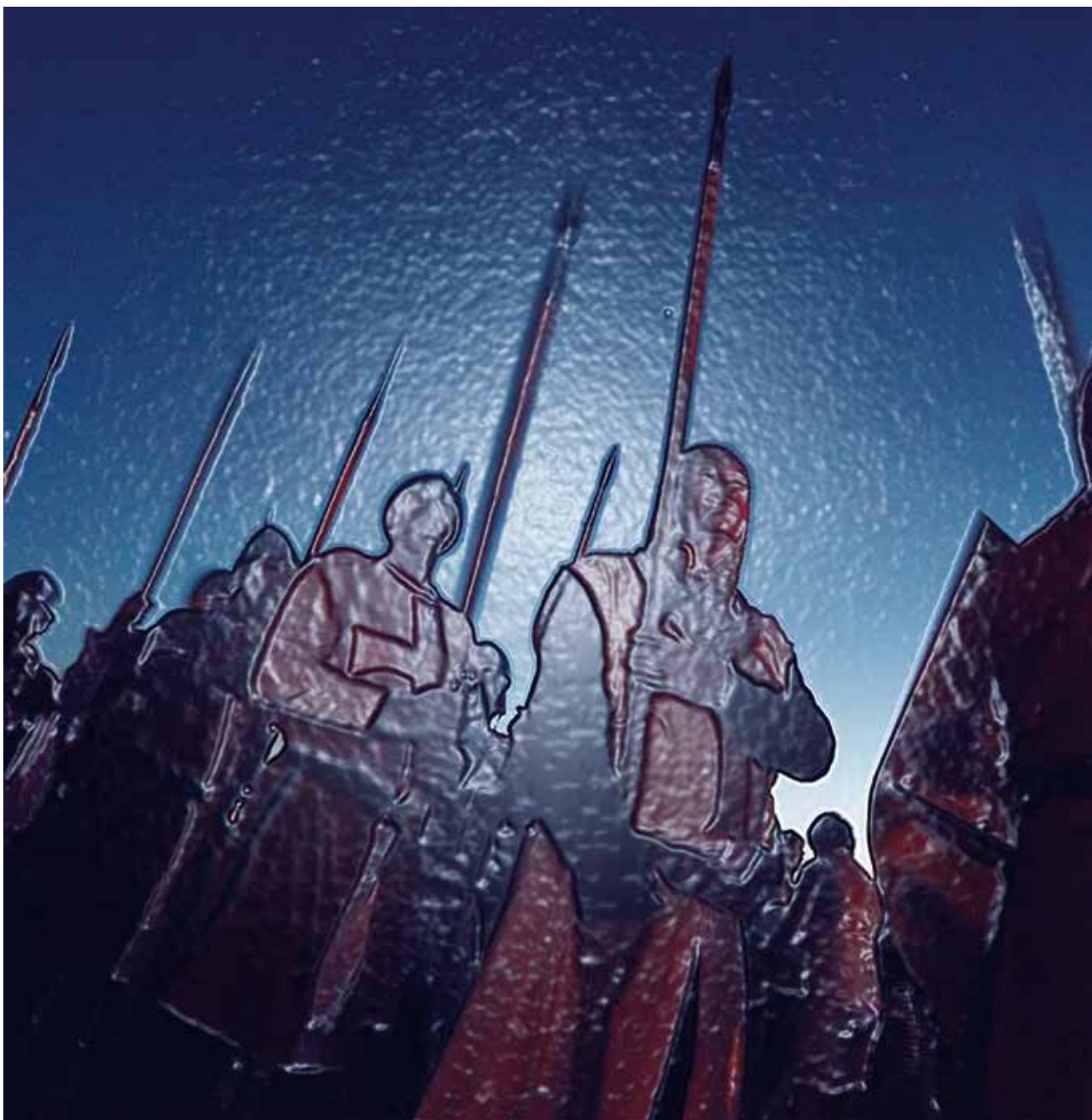
ji, najvjerniji, najsnažniji, najplemenitiji duha, boljeg nego ostali ophođenja i ponašanja.« Zbog toga je stvaranje viteških redova bila nužnost, a birani su najbolji po svojoj odanosti, snazi, plemenitosti, hrabrosti, podrijetlu i manirima. Tako su se ljubav i poštovanje usprotivili mržnji i nepravdi, u borbi za pravdom i istinom. A slijedom toga, smatrao je da ljudi trebaju voljeti vitezove i istodobno ih se bojati, zbog njihove iznimne hrabrosti, dobrog držanja i velikodušnosti.

»Svijet viteštva kao da pripada prošlosti i možda povijesno to i jest tako, jer je riječ o poprilično zastarjelu pojmu. No njegove su vrijednosti još uvijek žive i djelotvorne ako im se da aktualno značenje koje obilježuje nečiji život i ponašanje.« – piše Stelio W. Venceslai u knjizi *Templarska utopija*. Govoreći o suvremenim viteškim osobinama, on kao bitan uvjet navodi poniznost, shvaćenu kao jednostavnost, stalno opažanje vlastitih ograničenja, skromnost i sudržanost u ophođenju i stavu, sposobnost da budemo prisutni bez nametanja vlastite volje, poštovanje tuđeg vjerovanja i tuđe patnje. Dodaje kako biti ponizan znači prepoznati se u zajedničkom poistovjećivanju s ljudima, bez ikakve razlike, zato što smo stvoreni za djelovanje i združeni zbog vlastitih slabosti i zbog izvjesnosti smrti. Autor posebno naglašava poniznost, kao jedan od najtežih načina postojanja te dodaje kako je drugo temeljno svojstvo viteštva - duh služenja. Dakle, moderni smisao

viteštva utjelovljuje se u snažnoj osobi koja se stavlja u službu slabijima, ne radi sebe, već radi svojevrzne odgovornosti prema bližnjemu. »To je uloga modernog viteštva, viteštva ne po krvi, ne po imovinskom cenzusu, nego po moralnim vrlinama i kršćanskoj ljubavi!« - zaključuje Venceslai. Suvremeni templarski vitez trebao bi, da-

kle, prije svega biti plemić duha. Taj je pojam u svojoj knjizi *Plemstvo duha* afirmira Rob Riemen. On piše kako je čovjek, s jedne strane fizičko zemaljsko biće, ali je isto tako i duhovno biće, koje poznaje svijet ideja. »To stvorenje zna što je istina, dobrota i ljepota, zna što su sloboda i pravda, ljubav i milosrđe. U temeljima svakog oblika civilizacije nalazi se ideja da čovjek svoje dostojanstvo i svoj istinski identitet *ne* gradi na onome što jest – biće od krvi i mesa – već na onome kakav bi

U temeljima svakog oblika civilizacije nalazi se ideja da čovjek svoje dostojanstvo i svoj istinski identitet ne gradi na onome što jest – biće od krvi i mesa – već na onome kakav bi morao biti: utjelovljenje neprolaznih životnih kvaliteta, vrijednosti koje oblikuju ono najbolje u čovjeku, koje odražavaju ljudsko dostojanstvo. A kako bi postigao te ideale nužna je lišenost interesa.

morao biti: utjelovljenje neprolaznih životnih kvaliteta, vrijednosti koje oblikuju ono najbolje u čovjeku, koje odražavaju ljudsko dostojanstvo. A kako bi postigao te ideale nužna je lišenost interesa: »Uljuden čovjek je suprotnost svima onima (utilitaristi, materijalisti, ideolozi) koji sve svode na pitanje: koja je tu korist za mene, što ja imam od toga, kako to mogu iskoristiti«. A kako bi se vitez mogao uzdići na razinu na kojoj nije opterećen materijalnim vrijednostima i osobnim zadovoljstvom, na kojoj se može boriti za ideale i istinske trajne vrijednosti, umjesto za osobne ili grupne interese, treba stalno raditi na sebi, te se uzdizati duhovno i intelektualno.

U mnogim ranim kulturama, kako navodi američki politolog Fukuyama u knjizi *Identitet*, dostojanstvo je bilo pripisivano samo nekolicini, često ratnicima koji su bili spremni žrtvovati svoj život u bitci. U tom smislu templari su od svojih početaka smatrani društvenom elitom, a oni su svojim ponašanjem, hrabrošću, asketizmom, spremnosti na žrtvovanje i idealima bili primjer služenja Bogu i ljudima. Prenesemo li te vrijednosti na naše doba mogli bismo reći da biti vitez u 21. stoljeću znači prije svega biti *džentlmen*.

Kao što piše Fukuyama, »Grčki izraz za »džentlmena« bio je *kaloskagathós*, tj. »lijep i čestit«, dok sama riječ aristokracija dolazi od grčkog pojma »vladavina najboljih«. Te ratnike smatralo se moralno drukčijima od trgovaca zbog njihove vrline – bili su spremni riskirati vlastiti život za javno dobro. Čast su stjecali samo oni ljudi koji su namjerno odbacili racionalno maksimaliziranje koristi – naš moderni ekonomski model – što je išlo u prilog onima koji su bili spremni riskirati najvažniju korisnost od svih, vlastiti život.« Upravo zbog toga, o čemu piše Fukuyama, pišući o važnosti dostojanstva, templari su smatrani posebno privilegiranim, ne samo među pukom, već i na kraljevskim dvorima te kod papa.

Sam Guzman objavio je 2019. knjigu *Kako biti džentlmen – Umijeće muževnosti za katolike*. Iako se ne odnosi na templarstvo u njoj se nalaze korisne osobine i preporuke, koje bi suvremeni džentlmen trebao usvojiti. Jedna od njih je uljudnost: »Doba plemstva daleko je iza nas, ali riječ *džentlmen* postala je sinonim za *ljubaznost, poštovanje i nesebično služenje*«. Inače, da bismo potpuno razumjeli muževnost, piše taj autor, moramo se okrenuti Isusu Kristu jer nam On svojim životom pokazuje što je istinska, cjelovita muževnost i dobro bismo učinili da učimo iz njegova primjera, a Isusov život su odredile tri uloge ili službe: proročka, svećenička i kraljevska. Muškarci su pozvani obnašati te službe u svojim obiteljima. Proročka služba se odnosi na odgoj, posebice odgoj za vjeru i to kroz vlastiti primjer. Obiteljski ljudi ne mogu biti svećenici, ali su »pozvani težiti za posvećenjem i spasenjem svojih obitelji nesebičnim služenjem, kao što nas Isus spašava i posvećuje nas žrtvujući za nas samoga sebe«. A kraljevsko dostojanstvo, istinski autoritet, pokazuje se u prihvaćanju najnižih, najnezahvalnijih poslova. On znači strpljivo učiti svoju djecu krjeposti koristeći se primjerom i disciplinom prožetom ljubavlju. »Znači prednjačiti primjerom, ne tražeći nikada od drugih da naprave nešto što sami niste spremni učiniti ili što već niste učinili.«

Dakle suvremeni katolički džentlmen mora svjedočiti svoju vjeru vlastitim primjerom, biti uzor svojoj obitelji i uzor u društvu. I pritom nema velike razlike u poimanju džentlmena i suvremenog baštinka viteštva. Budući da suvremeni templarski redovi primaju i dame, to se svakako odnosi i na njih, uz svekoliko uvažavanje posebno sti uloge žene u obitelji, Crkvi i društvu.

Budući hrvatski blaženik, mladi isusovac Petar Barbarić (Klobuk, 1874. – Travnik, 1897.) je govorio: »Od svih putova što vode u nebo meni se čini najkraćim, najlakšim i najpouzdanijim onaj kojim čovjek ide ispunjavajući svoje obične dužnosti«. Dakle, putokaz je svjedočiti vjeru u svakodnevnom poslanju i biti na službu Crkvi i domovini. A želimo li širiti Evanđelje i svjedočiti Isusa Krista u sekulariziranom svijetu, prije svega kroz ljubav prema bližnjemu, najbolji magnet možemo biti mi sami, svojim životom, djelovanjem, poslanjem, vedrinom, odgovornošću, ljubavi. Istinski kršćani moraju biti drugačiji, čuvati i živjeti taj kršćanski identitet, te imati snage i kreativnosti svjedočiti ga drugima. Pritom su nasljednici nekadašnjih časnih vitezova pozvani u svakome gledati brata čovjeka, te sa svima koji su otvoreni dobru, bez obzira na vjeru i nacionalnost, surađivati u promicanju mira, pravde, istine i ljubavi. Dakle, svatko od nas ima priliku i poziv biti vitez (ili dama) u suvremenom svijetu, a to se posebno odnosi na one koji nas predvođe u političkom životu ili imaju odgovorne zadaće u društvu. Okolnosti su potpuno različite od onih u srednjem vijeku, ali su podjednako izazovne. Zato nam više viteštva, a manje samoprozvanih vitezova!

UREDOST NAŠE NUTRINE

Olako suditi je glumiti božanstvo

Jednom sam prolazio ulicom i susreo jednu osobu koju površno poznajem. Izmijenili smo nekoliko riječi, ništa posebno i nakon toga se pozdravili i svatko je krenuo svojim putem. No, tada su mi počele dolaziti razne misli u vezi te osobe. Pomislio sam: *Gledaj kako glumi ljubaznost, a znam da okolo priča negativno o svećenicima!* No, tada sam se posramio jer tko sam ja da tako olako donosim sudove. I uistinu, poslije sam saznao da ta osoba nosi svoje rane iz djetinjstva kada ju je jedan svećenik krivo opomenuo na misi da ne priča. To je u njoj ostavilo tolike traume, da se je bojala nastupati pred mnoštvom da o njoj ne donesu negativni sud.

Koliko puta mi ne znamo tko što nosi u sebi, svoje terete i kako olako donosimo sudove i još više ukopavamo ljude u njihove muke. Kad bi bilo barem malo više strpljivosti i otvorenijeg srca cijenili bi tada svoje riječi i misli kao bogatstvo koje ne bi htjeli tako lako prosuti iz naše duše.

Potreban je veliki trud da kuću držimo čistom i urednom. A za svega nekoliko minuta možemo u toj istoj kući napraviti tako veliki nered i sve zaprljati. U našem samostanu sam nedavno ušao u hodnik u kojem je bio u doslovnom smislu riječi veliki oblak prašine. Naime, netko je ostavio otvorena vrata koji povezuje stari dio samostana gdje su radovi oko konstruktivne obnove i silni oblak prašine je u svega nekoliko sekundi zaprljao ne samo pod nego prozore, vrata, cvijeće... Sav trud čišćenja je propao i bio je potreban još dodatni napor da se očisti svaka pukotina i

svaki rub. A da su ta vrata barem bila zatvorena od ovoga spomenutoga ne bi se ništa dogodilo.

Eto, vidite tako je i sa nama koji olako zaprljamo svoju dušu jer otvaramo vrata osude, otvaramo vrata ogovaranja, vrata negativnim mislima. Može čovjek reći: *Žao mi je!* Ali to nije dovoljno. Potrebno je svako zrnice nečistoće i zrnice grijeha maknuti od sebe i to upravo po sakramentu ispovijedi, ali i iskrenom kajanju.

Nije dovoljno jedanput očistiti kuću, nego redovito, jer inače prašina, nečistoća se neprimjetno prikupljaju. I potreban je veliki posao i napor da sve opet sjaji. Zato je potrebna redovitost i ustrajnost.

Treba doći do vlastite dubine. Potrebno je očistiti put prema nutrini. Dubina čovjekove duše je predivna jer je čista. To je zapravo naša jezgra od Boga stvorena. A što se nalazi u toj jezgri? Unutra na jedan otajstveni način prebiva Bog jer smo od njega stvoreni. Tamo je najčišća ljubav koju čovjek ima.

Zamislimo samo kako je to bilo kada su Adam i Eva još bili u Edenskom vrtu bez grijeha. Koji je to bio sklad i povezanost sa Bogom. A još više taj sklad nam pokazuje Blažena Djevica Marija koja je izuzeta od istočnog grijeha i Bezgrešno začeta.

Svijest da Bog prebiva u meni i iskustvo milosti potiče na čežnju da ne izgubimo tu povezanost s nebom. No, đavao to zna i zato nam to želi oduzeti. Traži gdje smo slabi.

Nekada kada neki čovjek dobije puno milosti, đavao napada na čovjekov ponos da si umišlja da je nešto posebno i važno, za razliku od drugih ljudi. No, to je zamka koja neprimjetno ulazi u čovjeka i može se izgubiti milost, ako se dadnemo prevariti od zloga.

Zato je važno biti budan, voditi redovito duhovnu brigu o sebi, zato je važna zajednica, duhovnik, čitanje Božji Riječi, a vrhunac svega sveta misa. Sjetimo se da zapuštanje svoje duše vodi do duhovnih bolesti i poteškoća, koje se znaju manifestirati i na tijelu.

Potrebno je to liječiti. Važna je osobna odluka – *Želim ozdraviti! Želim biti Božji!* Drugi korak je iskreno kajanje. A onda ispovijed koja priprema dušu i za sakrament bolesničkog pomazanja. Ovaj sakrament je zato toliko dragocjeni dar koji svatko od nas dobro je da primi s vremena na vrijeme. Svi smo ranjeni i potrebni Božjeg iscjeljenja.

Autor:
o. Antonio-Mario
Čirko

AUDIO PORUKA GENERALA KARMELSKOG REDA

Iskustvo boravka u Remetama: „Sama, u tišini i molitvi“

- *Kada sam bio u Hrvatskoj, vidio sam tragove strašnog rata kojeg su oni proživjeli 90-ih godina. Ti ratovi koji ostavljaju trag u pamćenju i na licima ljudi. S njima sam također slavio Boga i pjevao, slušao i zahvaljivao s njima za život koji nam se dariva. I vidio sam kako se obnavlja život.*

Prigodom generalne vizitacije od 22. travnja 2022. o. Miguel Márquez Calle, General karmelskog Reda, zajedno s definatorom Robertom Mariom Pirastu upoznao se je sa životom remetske župe. Sve ga je dojmilo, te je zato u svojoj audio poruci 30. travnja 2002. između ostaloga objavio...

o. Miguel Márquez Calle

ada sam bio u Hrvatskoj, vidio sam tragove strašnog rata kojeg su oni proživjeli 90-ih godina. Ti ratovi koji ostavljaju trag u pamćenju i na licima ljudi. S njima sam također slavio Boga i pjevao, slušao i zahvaljivao s njima za život koji nam se dariva. I vidio sam kako se obnavlja život. Malo po malo.

Posjetio sam karmelićane i karmelićanke u Zagrebu. I reći ću vam

još da je u tom dijelu, prije godinu-dvije, nekoliko potresa nanijelo veliku štetu. Vidio sam fotografije napuklih kuća i stanova i naše karmelićanske crkve u Remetama.

Remete - tako se zove mjesto, što bi značilo kao eremitorio – pustinja, mjesto za povlačenje. Tamo su

karmelićani koji ispunjaju divnu zadaću prihvaćanja i pratnje. Crkva im je napukla, svod je pao, kamenje je na podu, ostali su bez crkve, kao na ulici... Crkva treba veliku obnovu, ali narod moli jer ima veliku vjeru. Jedne noći dok smo onuda prolazili, vidjeli smo jednu ženu koja je sjedila pored ceste moleći na klupi nasuprot križnog puta. Sama, u tišini i molitvi.

Crkva je u radovima i okružena skelama, ali braći karmelićanima došla je misao da podignu veliki šator pored crkve, kao Izraelci koji su napravili šator sastanka da Bog i Slava Božja bude u njemu. Jedan veliki šator koji je uvijek otvoren pretvorio se u hram, kao u katedralu. Mjesto koje održavaju s pažnjom i ljubavi. Posjećuje ga mnogo ljudi, mladi i stari. Vidio sam u tim danima kako su im odnosi lijepi i bliski. Braća imaju mnogo zvanja i mnogo mladih.

Svidjelo mi se kako su veliki, jaki i radosni, kako pjevaju i smiju se. U onom mjestu vjere i molitve gdje se ljudi sabiru u slavlju, taj improvizirani šator bio je iskorak i odgovor na jedan potres.

Uvijek kad neki potres zaprijeti našem domu, našoj sigurnosti i temeljima, prijeti nam da nas ostavi u „zraku“ i bez ičega. I tada zasine misao da se podigne jedan šator. Privremen, ali koji sadrži bit - Šator sastanka.

Ondje smo slavili misu u tim danima. I pojavila se u datom trenutku jedna djevojčica za koju mi se činilo da nema više od 12 godina, iako je, rekoše, imala 15. Traži partiture i sjeda za orgulje. Započinje misa i ona počinje pjevati s još dvije prijateljice. I pjesma ispuni šator i ono mjesto molitve. Činilo mi se da svira i pjeva prekrasno i da se cijela crkva ujedini u pjesmi. Krhkost one djevojčice., volio bih to tako izreći, to je pjesma koja se rađa kod svake osobe koja vjeruje, koja ima volju i čvrsto uvjerenje da je život prisutan i da Život se očituje upravo tako, u malenosti osobe.

Jako mi se svidio stav naše braće u Hrvatskoj, u Zagrebu. Kad im se sve, naizgled, slomilo i srušilo, oni postavljaju šator. Pokraj ruševine. Da utople i zagrlje one koji su potrebni.

ŽUPNA TRIBINA U REMETAMA

Križarski ratovi: Trijumf kršćanstva ili izdaja evanđelja?

• *Je li papa Urban II. pogriješio s time što je zapadne kršćane pozvao u križarski rat? Je li u skladu s Isusovim naukom redovništvo koje se sastoji od molitve u jednom dijelu dana i ratovanja i viteštva u drugom dijelu? To su neka od pitanja koja su nas zaokupljala na predavanju o križarskim ratovima u Remetama. Gost predavač bio je prof. Trpimir Vedriš, doktor znanosti i angažirani vjernik.*

Autor:
Ante Mikulić

Sudionici su na tribini dobili neke osnovne informacije o tome što su križarski ratovi te su bili upoznati s određenim povijesnim podacima važnima za razumijevanje spomenute tematike. Iako, kada kažemo osnovne informacije, mogao bi se steći dojam da su se okoristili samo oni koji o križarskim ratovima ništa ili jako malo znaju, ali zapravo to nije bilo tako. Tako sam od jedne sudionice čuo da joj je predavanje bilo jako dobro i da ga je dobro mogla pratiti iako o križarskim ratovima ne zna ništa. S druge pak strane, jako zadovoljan s predavanjem je bio i jedan drugi sudionik za kojega se ne može reći da s križarskim ratovima nije upoznat, a tako i još jedan koji govori da se upoznao s nekim novim i zanimljivim informacijama koje nisu nevažne za razumijevanje onoga o čemu se na predavanju razgovaralo.

A o čemu se razgovaralo? Teško je ukratko prenijeti predavanje od 60 minuta, ali nije niti smisao ovo-

ga izvještaja da prenese sve. Zato, evo samo nešto od sadržaja.

Kako bismo bolje razumjeli stvarnost križarskih ratova, važno je što bolje poznavati okolnosti u kojima su se odvijali. Turci Seldžuci počeli su ugrožavati kršćanske hodočasnike u Jeruzalemu. Kršćanima je postalo opasno dolaziti u Jeruzalem. Nadalje, došlo je do velikog uništavanja crkve Svetog groba te na koncu, Turci Seldžuci iznimno su se približili Carigradu te je postojala opasnost da ga osvoje i uđu duboko u Europu.

U ovim trenucima nevolje i opasnosti bizantski car moli papu Urbana II. za pomoć. To je, između ostalog, bio poziv na obranu Carigrada i Europe te na zaštitu kršćanskih hodočasnika.

1099. godine križari su uspjeli osvojiti Jeruzalem. Međutim, i oni su priredili pravo krvoproliće. Ovo pražnjenje nakon godina borbe bilo je užasno, ali nipošto neobično. Srednji vijek je bio okrutan, a i kod osvajanja drugih gradova događalo se slično.

Profesor se nešto detaljnije pozabavio i Četvrtim križarskim ratom. Zapravo je taj rat nešto što je možda i najviše od svega u crkvenoj povijesti doprinijelo udaljavanju pravoslavaca od katolika.

Što se dogodilo?

Na poziv pape Inocenta III. okupili su se križari, a za organizaciju prijevoza bila je zadužena Venecija. Budući da križari

nisu imali dovoljno sredstava kako bi platili prijevoz do Svete Zemlje, ponuđeno im je da za Veneciju osvoje Zadar – njima konkurentski grad. Križari su to, na kraju i učinili. Nakon toga, umjesto prema Jeruzalemu, nakon Zadra, krenuli su prema Carigradu. Bizantska je prijestolnica osvojena 1204. godine, bez velikoga otpora, uz pljačku i razaranja.

Papa je na to, zbog promjene prvotnog cilja (oslobođenje Jeruzalema), sudionike tih vojnih akcija izopćio iz Crkve. Umjesto da su križari u ovom slučaju pomogli Bizantu, oni su taj grad osvojili i opljačkali. Time je, kao što je spomenuto već ranije, nanesen velik udarac jedinstvu između katolika i pravoslavaca. Možemo reći, i veći nego onaj koji se dogodio 1054. godine.

Nakon nekog vremena Papa je povukao izopćenja.

Profesor je na koncu rekao da je vrlo nezgodno moralno prosuđivati postupke iz povijesti baš zbog toga što je važno dobro poznavati kontekst i mentalitet ljudi nekog doba kako bi se dobro procijenilo. Nešto što je nama danas potpuno neprihvatljivo, prije 800 godina moglo je biti uvriježeno i prihvatljivo. Imajući sve to u vidu, on smatra da je Četvrti križarski rat

nešto za što bi se zapadni kršćani trebali ispričati istočnim kršćanima, kao što je to, u općenitoj formi, 2000. godine učinio papa Ivan Pavao II. S druge pak strane, osobno kao slušatelj, nisam stekao dojam da je papa Urban II. učinio pogrešku, s obzirom na cijeli kontekst, s time što je pozvao na križarski pohod.

Međutim o svemu se može, i dakako treba, još detaljnije raspravljati. Interes za predavanje je bio velik, što pokazuje i broj ljudi (oko 70 sudionika), a i brojna pitanja koja su bila postavljena profesoru Vedrišu.

Na samom kraju, treba reći i to, da je među sudionicima postojao značajan interes za druge teme koje pripadaju razdoblju srednjega vijeka, poput inkvizicije ili kritičkog pogleda na danas raširenu i poznatu krilaticu „Mračni srednji vijek“, kao i za neke teme koje pripadaju drugim povijesnim razdobljima. S obzirom na spomenuto i na profesora Vedriša koji je voljan pomoći, sve ide prema tome da ćemo na jesen ponovno imati jedno zanimljivo i važno predavanje na neku srednjovjekovnu temu, a samim time i mogućnost da raspravljamo ili postavimo pitanje osobi koja je na tom području stručnjak.

Obiteljski dan u Remetama

Autorica:
Željka Kadić

Drugu subotu u lipnju u župi je priređen Obiteljski dan. Okupljene obitelji sudjelovale su na hodočasničkoj misi. Tim zajedničkim misnim slavljem zahvalili su Ocu nebeskomu što je bračno zajedništvo ljubavi i vjernosti učinio sakramentom svog saveza s Crkvom. Nakon mise na prostoru Caritasove kuće okupilo se 20-ak obitelji. Tamo su zajednički pripremili ručak – roštilj s raznim priložima, dakle prema inspiraciji svake obitelji. O. Ivan Pleše se pridružio popodnevnu koje su obitelji provele u druženju, razgovoru, pjesmi, međusobnom svjedočenju vjere na svakodnevnoj razini. Druženju su se tijekom popodneva pridružili brojni karmelićani, a među njima o. Ilija, o. Ante, o. Marko, zatim župnik o. Antonio te bogoslovi.

Slobode nema bez rizika i mogućih pogrešnih izbora

- *Jesmo li postali bolji ljudi od prošle godine? Jesmo li postali sličniji Bogu?*

Anedjelju 12. lipnja slavljena je misa u zahvalu za 2021./2022. školsku godinu na vanjskom oltarnom prostoru remetskog svetišta. Misno slavlje, koje je započelo pjesmom zbora Prve katoličke osnovne škole u Gradu Zagrebu, predslavio je o. Dario Tokić, provincijal Hrvatske karmelske provincije. O. Tokić je naglasio važnost Presvetog Trojstva. »Svaki put kada se križamo na ulazu u crkvu, kada započinjemo molitvu, svaki put ispovijedamo svoju vjeru u Presveto Trojstvo zazivajući ime Oca, Sina i Duha Svetoga«, kazao je propovjednik. Na-

dalje je govorio o tome kako se svakodnevno promatramo u zrcalu te da nam Crkva danas predloži jedno posebno zrcalo koje nije uobičajeno. Pokazao je sliku na kojoj su se nalazili Bog Otac, Bog Sin i golubica koja simbolizira Boga Duha Svetoga te je objasnio. »Bog Otac je gore na nebu. Bog Sin je bio na nebu pa je sišao na Zemlju. Duha Svetoga nam je dao kada je On uzašao na nebo. Duh Sveti održava našu povezanost s Bogom Ocem i Bogom Sinom. To Presveto Trojstvo je ogledalo u kojem bi se trebali ogledati, jer smo stvoreni na sliku Božju.« O. Tokić je istaknuo dvije strane čovjeka. Jedna strana nas potiče na zlo, da

*Autorica:
Monika Sedlaček*

ne mislimo na druge, nego samo na sebe. Druga strana nas potiče na dobro te čujemo dobre glasove i poticaje u sebi da budemo bolji. S obzirom na to, svi moramo imati mogućnost izbora da bi bili slobodni, jer ljubavi nema bez slobode. Slobode nema bez rizika i mogućih pogrešnih izbora. Stvoreni smo na sliku Presvetog Trojstva, jer u sebi osjećamo da se trebamo boriti da budemo Božji. Slika Presvetog Trojstva pokazuje nam kako trebamo živjeti jedni s drugima. Kada živimo ljubav za sve onda je život ljepši, a kada živimo ljubav samo za sebe onda nam život postaje teži. O. Tokić naglasio je da osim što se u školi uče nastavni sadržaji, potrebno je raditi na sebi i zapitati se - Jesmo li postali bolji ljudi od prošle godine? Jesmo li postali sličniji Bogu?

Euharistijsko slavlje su uveličali i učenici Škole koji su čitali molitvu vjernika te su prinijeli darove koji ih predstavljaju: školsku torbu, loptu, gitaru, društvene igre, Bibliju te euharistijske darove kruh i vino.

Po završetku mise ravnatelj o. Vinko Mamić je uputio riječi zahvale provincijalu o. Dariju Tokiću predvoditelju slavlja i propovjedniku, svojoj subraći, župniku, učiteljima i nastavnicima te čitačima, zboru i svim okupljenima. O. Dario Tokić je imao rođendan i imendan, pa su mu učenici 4. razreda uručili kolaž portret koji su sami izradili. Nakon toga, o. Vinko Mamić najavio je de-

setominutni koncert obitelji Mudryk. Ulyana Mudryk je učenica 2. razreda Prve katoličke osnovne škole u Gradu Zagrebu koja je prije nekoliko mjeseci došla u Zagreb sa svojom obitelji iz Ukrajine. Učenica je zajedno sa svojim sestrama Alicijom i Katarinom i majkom Milom svirala na ukrajinskim tradicijskim instrumentima. Nakon koncerta obitelji Mudryk uslijedio je objed. Po završetku objeda započele su tradicionalne obiteljske igre koje su organizirali djelatnici Škole. Obitelji su se natjecale u igrama: školica, mikado, igra s obručima, preskakanje duge vijače, tapkanje, povlačenje koluta, utrka svijeća, trokut gumi te u književno-ilustracijsko-asocijativnoj igri 'pamti pa vrati'.

Nakon odigranih igara uslijedilo je proglašenje pobjednika i dodjela nagrada. Prvo mjesto osvojila je obitelj Pivac Klinac, drugo mjesto obitelj Grošić, a treće mjesto obitelj Tunguz. Za kraj je odigrana malonogometna utakmica između roditelja i djelatnika Škole. Tim roditelja pobijedio je tim djelatnika Škole rezultatom 4:2.

NAŠ NOVI MLADOMISNIK – o. Ante Jakus

Zovem se o. Ante Jakus. Rođen sam 17. 4. 1996. u Splitu. Osnovnu školu Vjekoslava Paraća završio sam u Sv. Kaju – Solin (2003. – 2011.), a srednju školu u Nadbiskupskom sjemeništu i klasičnoj gimnaziji u Splitu kao sjemeništara (2011. – 2015.). Nakon mature pristupio sam u postulaturu koju sam obavio u Somboru (Srbija) te sam iste godine ušao u novicijat u Grazu (Austrija) gdje sam proveo godinu dana. Od 2016. do 2021. pohađao sam Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu gdje sam 22. 9. 2021. i diplomirao. Đakonsku godinu služio sam u zajednici u Remetama pod vodstvom o. Antonija Marija Čirka, župnika, i župnih vikara. Nakon svećeničkoga ređenja dobio sam dekret i premještaj u Split u našu župu sv. Mihovila na Kamenu gdje ću obnašati službu župnoga vikara i duh. asistenta zajednice karmelskoga svjetovnog reda „Zamak duše“.

ZAVJETNO HODOČAŠĆE U MARIJU BISTRICU

»Sto trideset i prvi put«

U zajedništvu župa Remete, Bešići i Gračani priređeno je 131. hodočašće u Nacionalno svetište Mariju Bisticu. U subotu 9. srpnja u 4 sata ujutro, nakon blagoslova u Šatoru sastanka pješaci hodočasnici krenuli su prema Mariji Bistrici. Na kraju u samo svetište ušlo ih je više od 600. Tijekom dana brojni su bili duhovni hodočasnički programi s misom i križnim putem. U nedjelju 10. srpnja pridružili su se i ostali hodočasnici te na prostoru vanjske crkve slavili misu koju je predslavio župnik župe sv. Petra i Pavla iz Bešića Mladen Škvorc. Potom je bila svečana procesija u svetište, te vrijeme za osobne pobožnosti. Poslije podneva ispraćeni su pješaci na njihovu putu u povratku u svoje župe.

REMETE NA 131. ZAVJETNOM
HODOČAŠĆU U MARIJU BISTRICU

Vjerni 'romari' nastavljaju tradiciju

Autor: Jadranka Kašnar Jagarinec

Vjerni svojoj 131-godišnjoj tradiciji, a još vjerniji Majci Božjoj Bistričkoj, 118 remetskih župljana 9. srpnja u 4 sata ujutro uputili su se na hodočašće u Mariju Bisticu. Predvođeni o. Krešimirom-Josipom i o. Danijelom, a blagoslovljeni od o. Antonia-Maria, krenuli su poznatom rutom prema Bešićima, odakle okrijepljeni

blagoslovnom molitvom velečasnog mr. Mladena Škvorca, zajedno s pješacima iz Bešića i Gračana, nastavili put noseći svoje molbe, nakane i zahvale.

Oko podneva stigli su do kapelice sv. Ladislava uz kraći odmor, tristotinjak hodočasnika krenulo je pjevajući prema svetištu. Večernju misu predvodio je fra Marin Matančić, gračanski župnik.

Euharistijsko slavlje pjevanjem i predivnim zvukom violine, uvećao je zbor mladih remetskog svetišta. Nakon misnog slavlja, krenulo se s upaljenim svijećama, molitvom i pjesmom bistričkom kalvarijom.

U pro hladno nedjeljno jutro, pristigli su i ostali hodočasnici koji su krenuli organiziranim prijevozom i osobnim automobilima, te su svi zajedno slavili zavjetnu misu, koju je predvodio mr. Mladen Škvorc u konceleciji o. Antonia-Maria Čirka, o. Ilije, o. Krešimira-Josipa, fra Marina i bistričkog župnika Domagoja.

Kao i svake godine euharistijsko slavlje pjevanjem, uvećao je zbor sastavljen od pjevača svih triju župa pod ravnanjem maestra Tomislava Habulina.

Remetska zvona nisu utihnula

Autor:
Zlatko Šušnić

Usvetištu Majke Božje Remetske zvona nisu nikada utihnula. Tako legenda kaže: »Kada je za vrijeme kuge zavladao pomor pavlina, posljednji pavlin upitao se tko će njemu zvoniti, a onda se oglasio glas Majke Božje i progovorio - ja ću odzvoniti. I na to sjećanje i danas u crkvi postoji malo zvonice za koje legenda kaže da je Majka Božja odzvonila za odlazak zadnjeg pavlina«.

Veliki potres 1880. koji je porušio crkvu i zvonik, pretpostavka je da ni onda nije utihnulo remetsko zvono, jer u zapisima stoji da je 1891. bio zvonar Remećanin Gjuro Tkalčić, koji je rođen 21. travnja 1855., a umro 10. travnja 1942. I doživio i preživio potres, a zvonar je bio do 1939., kada ga je zamijenio zet Stjepan Leskovec, kojemu je potres 2020. srušio spomenik na remetskom groblju. Stjepan Leskovec bio je zvonar do 10. siječnja 1944. Župnik Leopold Rusan morao je potražiti novoga zvonara kojeg je našao u osobi Stjepana Šušnića umirovljenika Ministarstva vjera, odnosno bogoštovlja. On je bio zvonar u najnepovoljnije vrijeme Drugog svjetskog rata, kada su zvonjenja bila ograničavana zbog utjecaja režima. No, zvoniti se nije prestalo, jutarnje pozdravljenje zvonilo se već u četiri sata ujutro, u to vrijeme remetske žene s košarama na glavi kretale bi pješice preko Mirogoja i Nove vesi na Dolac, a novo pozdravljenje stiglo ih je u Novoj vesi kod crkve sv. Ivana, jer u gradu se zvonilo sat kasnije. Zvona su se svakodnevno oglašavala tri puta, prvo jutarnje pozdravljenje, u podne i navečer s prvim mrakom večernje pozdravljenje, a zvonilo se i za najavu pokojnika,

sprovoda i poziv na misu. Kod najave za pokojnika i sprovoda zvonila su tri zvona pa je trebalo i više onih koji su potezali »štrik« uže zvona, pa su morale zvoniti i žene, a zbog toga što su zvonile žene nije se »križalo«. Zvonilo se kada su nailazili olujni oblaci s tučom jer su zvona svojim zvukom razbijala oblake i sprječavala da pada tuča. U tim legendama navodi se da se nije »križalo« dok karmelićani nisu preuzeli župu.

Stjepan Šušnić bio je zvonar do 31. prosinca 1954. kada je zbog upale pluća preminuo. Župnik Lepold Rusan opet je morao izabrati novog zvonara, remećanina Mirka Ivira opančara, koji je izrađivao »žutake« ženske opanke koji su se nosili uz narodnu nošnju. Izrađivao je i »črne« opanke za svakidašnju upotrebu. Mnoge naše Remećanke i Bukovćanke još i danas imaju opanke koje je izradio pokojni zvonar Mirko Ivir. Nakon smrti župnika Rusana zvonariju preuzimaju čuvari remetskog Svetišta - karmelićani, koji su revno nastavili sa zvonjavom po župnom običaju. Nakon njihova preuzimanja počelo se »križati« kada bi nailazili olujni oblaci (jer više nisu zvonile žene). No, na tom trusnom zagrebačkom području 2020. dogodio se opet snažan potres koji je jako ošteti crkvu i zvonik, ali su zvona i dalje bila korištena za zvonjavu. Nažalost, dogodio se i drugi jači potres tzv. »petrinjski« kada su crkva i toranj dobili takova oštećenja da je došlo do neuporabljivosti, pa je skinut toranj i zatvorena crkva, a zvona su spuštена s cijelom konstrukcijom na plato ispred sjevernih stepenica. Na kratko nije bilo zvonjave ali na Veliku subotu oglasila su se ponovno remetska zvona najavljujući Uskrsnuće. Zvonarima nije bilo baš lako zvoniti jer su zvona nisko položena, a (štrikovi) užad trebalo je dobro potezati da su se zvona zanjihala. Ponovno su se sva zvona oglasila na Blagdan Gospe Karmelske 16. srpnja 2022. Kako god bilo remetska zvona zvonila su i za vrijeme tri posljednja remetska zvonara, a nadamo se da će jednog dana zazvoniti opet na tornju svetišta.

Zvonar Stjepan Šušnić sa vjenčanim kumom Miholićem u narodnoj nošnji iz Dolja

Ne mora svatko biti odličan učenik, ali svatko može postati odličan čovjek

- *Ne postoji univerzalna metoda, ali postoji univerzalna činjenica: samo je ljubav plodno tlo na kojem djeca mogu rasti i iz kojeg mogu crpiti ljudsku, moralnu, psihološku i kulturnu okrijepu. Zato dajmo mladima plodno tlo koje im omogućuje sretno odrastanje.*

Autorica:
Jadranka
Bizjak Igrec

Došli smo do kraja još jedne školske godine. Muka ili veselje? Ovisi iz kojeg kuta gledamo. Stresan period za većinu učenika, učitelja i roditelja. Možda najviše za osmaše i maturante, koji uz hrpu testova i ispitivanja raznih sadržaja, donose važne životne odluke. Kraj školske godine donosi zaključivanje ocjena koje se često doživljavaju kao mjerilo uspješnosti. Uspjeh koji je rezultat osobnog truda i zalaganja danas je na vagi, odlične ocjene se omalovažavaju i pripisuju učiteljevom poklanjanju i poplavi odlikaša. »Mama mi je rekla da moram dobiti

5!« - vape naši školarci. Iz medija čitamo: »U Hrvatskoj vlada poplava odlikaša, ni sve petice nisu jamac upisa u željenu srednju školu. Posljednjih godina imamo inflaciju odlikaša, a statistički prednjači Grad Zagreb u kojem je od četiri učenika osnovnih škola njih čak troje prošlo s odličnim.«

Što se to događa u osnovnim školama?

Bio je potres, bila je korona, bila je online nastava, puno izostanaka, puno samoizolacija. Cijeli taj period roditeljima je nesumljivo važno obrazovanje, ali kroz prizmu odličnog uspjeha. U vrijeme školovanja nekada manje se učilo, ocjene su bile često i lošije, upisivale su se željene škole, studiralo se po afinitetima. Danas su teške torbe, puno domaće zadaće, puno za učiti, opterećenje veliko, a ocjene odlične, vladanje uzorno, sve pet. Svi žele bolje zaključne ocjene, da se mogu upisati u bolju školu, imati bolje i raznovrsnije životne prilike. Osmaši upisuju gimnazije, nemaju struku i uopće ne mogu ući u svijet rada bez završenog daljnjeg obrazovanja. Ocjena je važnija od znanja, uči se za ocjenu, a ne za znanje. U razredu prosječne veličine oko 20 učenika a njih 15,16 prolazi s odličnim uspjehom. Imamo li problem znanja ili neznanja koje se krije iza ocjena? Postavlja se pitanje možemo li kao društvo popraviti znanje dok još to možemo? Razvilo se uvjerenje da dijete nije dovoljno dobro, ako nije najbolje. Međutim takva nerealna očekivanja imaju veliki i negativni utjecaj na psihičko stanje djeteta. Sve češće djeca koja nisu u nečemu posebno istaknuta sebe smatraju nesposobnima, uvjereni su da nemaju nikakav talent i zbog toga se ne osjećaju dobro. Pritisak na učitelje posebna je priča, jer nismo svi u ničemu pa ni u školskom uspjehu izvrsni. Većina se uspjeha kod zdravih ljudi rasprostire u populaciji tako da ima najviše prosječnih, manje ispodprosječnih i manje iznadprosječnih. Veliki matematičar Carl Friedrich Gauss davno je opisao tu zakonitost i nacrtao svoju glasovitu Gaussovu krivulju iz koje je razvidno da smo prosječno visoki, teški, inteligentni i sl. Budući da smo mi vezali upis u srednju školu s ocjenama iz osnovne škole, a upis na fakultet s ocjenama iz srednje škole, želja za upisom roditelja

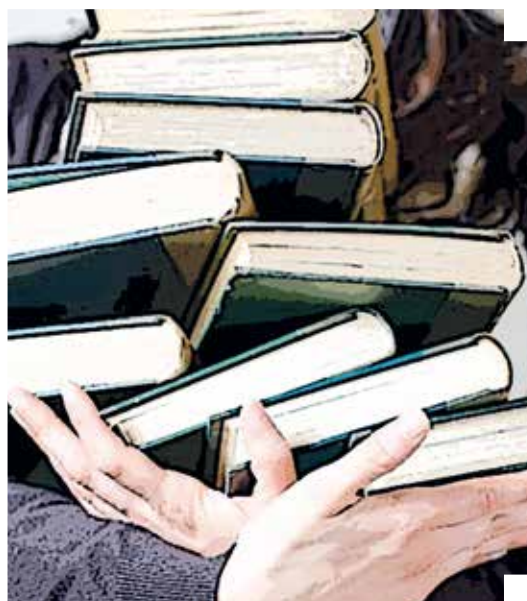
koji tu želju prenose na učenike rezultirala je činjenicom da su i neki učitelji podlegli tom pritisku. Roditelji bi trebali vjerovati učiteljima, vjerovati u njihovu stručnost i dobre namjere. A da to često nije tako, znaju naši prosvjetari. Kao društvo trebamo odlične ljude, marljive, poštene, odgovorne. Naravno da to nisu i ne mogu biti samo odlikaši, samo oni koji su završili visoke škole. Odlični ljudi su oni kojima je i u domu i u školi razvijano samopouzdanje, vjera u vlastite sposobnosti, samopoštovanje i vlastite mogućnosti. Katkad roditelji nisu svjesni kako svojim neodgovarajućim roditeljskim stilom mogu naštetiti djetetu. Tako neki od njih odustanu od sebe, dok drugi rade i trude se preko svojih granica kako bi zadovoljili sva ta očekivanja. U prve četiri godine osnovnoga školovanja učenici imaju sedam obaveznih predmeta. Njihov se napredak prati u ukupno 26 sastavnica. Ako tome pridodamo i izborne predmete, broj elemenata praćenja još se povećava, a dodatno raste u predmetnoj nastavi. Odgojna komponentna školovanja pritom je upitna. U razrednoj nastavi s djecom se može kvalitetno raditi na odgoju, komunikaciji, empatiji, kreativnosti. Od petog razreda nadalje svi uče isključivo za ocjenu, stres i opterećenost raste, za odgoj ostaje jako malo vremena. U srednjim se školama nerealna očekivanja nastavljaju, naročito u četverogodišnjim gimnazijskim

i strukovnim smjerovima, gdje je sve uglavnom podređeno konačnom uspjehu na državnoj maturi pa svakodnevna briga zbog što boljih ocjena postaje svakodnevica srednjoškolaca. Školskih obveza kao da je sve više i više, sadržaji koje djeca usvajaju detaljni su i opširni pa je za uspješno svladavanje gradiva neophodan dodatan rad i učenje kod kuće, a često su potrebne i instrukcije iz pojedinih predmeta. Nerealna očekivanja roditelja dodatno otežavaju situaciju, jer stvaraju pritisak koji za mnogu djecu može biti štetan. Uspjeh u školi ili u nekoj aktivnosti, poput sporta ili glazbe, postaje mjerilo vrijednosti djeteta. Čak i kad roditelji ne misle tako djeca vrlo lako usvoje takvo stajalište društva. Tijekom njihova školovanja djeca razmišljaju uglavnom o domaćim zadaćama i testovima, njihovi učitelji o njihovu ispravljanju i ocjenama, dok roditelji glavu razbijaju time kakvu će školu dijete upisati s tim i takvim ocjenama. I kako će uspjeti u životu. Stvarnost je ipak ponešto drukčija, pa uspjeh u životu rijetko ovisi o ocjenama koje su djeca dobivala tijekom svog školovanja. Stoga ni najveća i jedna od najstarijih roditeljskih mudrosti »Uči, sine, da bi imao više novca i što bolji posao« postaje upitna. Baš kao kod odraslih koji su dugo izloženi stresu, pritisku, opterećenju i kod djece može doći do sindroma izgaranja koji se očituje kroz razdražljivost, razočaranje, povlačenje u sebe, plačljivost ili pak agresivnost, smanjenu kontrolu emocija, odustajanje od obavljanja aktivnosti. Ako se ne reagira na vrijeme, takvo stanje može prerasti u osjećaj beznadnosti, bespomoćnosti, što su simptomi depresije. Želimo li to našoj djeci? Ne postoji univerzalna metoda, ali postoji univerzalna činjenica: samo je ljubav plodno tlo na kojem djeca mogu rasti i iz kojeg mogu crpiti ljudsku, moralnu, psihološku i kulturnu okrijepu. Zato dajmo mladima plodno tlo koje im omogućuje sretno odrastanje.

Čitanjem do zdravlja

- *Knjige nam pričaju priče, uspavljaju nas, uče nas nečem novom, informiraju nas i razveseljavaju.*

Autorica:
Slavica Čutura

Kada čitamo u našem mozgu su uključeni brojni procesi poput vizualizacije likova, krajolika, događaja ili zamišljanja mirisa, okusa i zvukova. Čitanje može izazvati emocije, stoga kad čitamo nešto zabavno i pozitivno to nam popravlja raspoloženje. Koncentracija koja je potrebna za čitanje odvlači našu pozornost, usporava otkucaje srca te pritom može ublažiti stres i pomoći nam da umanjimo usamljenost. Čitanjem knjiga stimuliramo dijelove mozga za pamćenje i samim tim održavamo sposobnost njegovih misaonih funkcija.

Spoznaje iz književnih djela možemo prenijeti u svoj svakodnevni život i time oblikovati bolje razumijevanje međuljudskih odnosa kao i uvjerenja drugih ljudi. Čitanje nas potiče na promišljanje i analizu ponašanja likova, a to nam može pomoći u razvijanju emocionalne inteligencije i rješavanju sličnih problema iz našeg okruženja.

Upotrebljavanje knjiga u svrhu unapređivanja zdravlja zove se »biblioterapija«. Kroz radionice obrađuju se teme kao što su strah, sumnja, srdžba, tuga... Nakon čitanja postavljaju se određena pitanja kojima se usmjerava razgovor i osvježavanje reakcija na pojedini problem kao i mogućnosti njegovog savladavanja.

Tijekom Domovinskog rata provodio se projekt »Korak po korak do oporavka«

(UNICEF) kroz radionice vođenog čitanja za djecu i odrasle u knjižnicama. Zatim su dijelovi biblioterapije prilagođeni mirnodobskim uvjetima i ugrađeni u neke čitateljske projekte. U okviru Centra za stalno stručno usavršavanje knjižničara organiziraju se predavanja za »vođeno čitanje«.

U suton

*U suton, kada prve zvijezde
I prve gradske lampe sinu,
Kad ljubavnik o dragoj sanja,
A pijanica o svom vinu –*

*Ja tiho hodam pored kuća
U kojima se svjetla pale;
Sva zla, i nevolje, i sumnje
Najednom budu posve male.
I smiješim se u meki suton,
Od zapaljenih zvijezda svečan,
I osjetim dubinu svega,
I da je život vječan – vječan.*

Dobriša Cesarić

Dr. Clarrisa Pinkola Estes: »Puno je bolje ako priče razumijemo kao da smo u njima, a ne kao da su one izvan nas. U priču ulazimo kroz vrata unutarnjeg sluha. Priča koju slušamo dodiruje slušni živac koji se proteže bazom lubanje u moždano deblo tik ispod mosta. Tamo se slušni impulsi provode u svijest, ili, kažu, u dušu... ovisno o pristupu koji slušatelj ima.«

Mr. sc. Alka Stropnik: »Druženje s ljudima blagotvorno je samo po sebi, a kada je druženje uz knjige, nema bolje terapije. I zato preporuka: odaberite svoju (biblio) terapiju, uzimajte je bez prekida – uspješnost zajamčena, a nuspojava nema«.

OD USKRSA 2021. DO KARMELSKE GOSPE 2022.

TRAVANJ

18. travnja

Tradicionalno je na Uskrsni ponedjeljak otvaranje proštenjarske godine hodočašćem remetskog dekanata. Euharistija bila je u 11.00 sati.

Predslavio je dekan fra Branko Lipša, župnik župe sv. Leopolda. Nakon dvije godine, po završetku slavlja, redovnička zajednica uobičajeno je sve častila vinom a već tradicionalno i tamburaši iz FIS REMETE svojim sviranjem podigli su atmosferu druženja.

26. travnja

S početkom konstruktivne obnove crkve i samostana nakon potresa, otkrivaju se mnoge dosada nepoznate arheološke stvari i detalji. Jedna od njih je i sakristija crkve koja krije mnoge nepoznanice nakon iskapanja. Ali jedna od najnovijih jest otkriće groba. U tijeku su iskapanja, te se očekuju daljnja otkrića kako se kopa sve dublje. Najvjerojatnije se radi o nekom redovniku pavlinu. Koje je razdoblje teško je odrediti bez detaljnijih istraživanja.

SVIBANJ

3. svibnja

Nastavljaju se nova otkrića u remetskoj sakristiji. Došlo se i do prvotnoga zida. Također otkrivena je i jedna pravokutna konstrukcija. Pored nje je jedna lubanja i možebitni grob. Dalje se nastavlja sa iskapanjem. Također na ulazu ispod tornja otkrivena je lubanja i izgleda da se radi o grobu.

7. svibnja

Sakrament potvrde u župi podijelio je mons. Marijan Franjčić. Bilo je ukupno 106 krizmanika.

8. svibnja

U nedjelju 8. svibnja u 12 sati slavila se misa sa sudionicima nogometne lige pod nazivom Fair Play Futsal Liga (FPFL) kao zahvala za sezonu 2021/22. uz dodjelu nagrada iza mise. Natjecanje se održavalo u sportskom centru u Jazbini u našoj susjednoj župi sv. Petra i Pavla. Fairplay Futsal liga je rekreativna Futsal liga u Gradu Zagrebu koja je potaknuta duhom katoličke malonogometne lige, te promovira sve njezine etičke i duhovne karakteristike. U ligi se natječu momčadi iz raznih župa na području Grada Zagreba i okolice, te uz izraženi ekumenski duh otvara vrata svim ostalima koji su voljni uživati u jednom posebnom i drugačijem ambijentu. Kao što samo ime kaže liga promiče korektnu igru i zdravo sportsko nadmetanje kako bi i mladi bili

upoznati s kohezijom sportskog i kršćanskog duha. Od sudionika sudjeluje i ekipa iz Remeta »Advocata Croatiae«. Odigravanjem završnice lige najbolje ekipe će biti proglašene nakon mise u Remetama. Među inima, liga je nastala iz »Uskrs kupa« koju je pokrenula župa sv. Petra uz podršku Glasa Koncila. Uz braću Buntak, suosnivač je i naš župljanin Vlado Čutura.

11. svibnja

U sakristiji su otkrivena dva nova groba, a nazire se još jedan. Tako da su se dosada našla 4 groba. Zanimljivo je za vidjeti da se jedan grob nalazi na kanalu. Taj kanal i dio koji se je otkopao kod ulaza u sakristiju s crkvenog hodnika ukazuje na prvotnu konstrukciju.

13. svibnja

Arheolozi su otkrili još dva groba pored ona dva.

25. svibnja

Dokumentacijskim snimanjem završen je arheološki terenski rad unutar sakristije remetskog samostana.

26. svibnja

Uzašašće Gospodinovo – Spasovo. Mnoštvo vjernika prošlo je kroz svetište.

28. svibnja

Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić u župnoj crkvi sv. Ivana XXIII, u zagrebačkoj Dubravi predvodio je u subotu 28. svibnja euharistijsko slavlje tijekom kojega je zaređio devetnaestoricu novih svećenika. Jedan od njih bio je i naš redovnički subrat o. Ante Jakus.

29. svibnja

Karmelski novi mladomisnik o. Ante od Gospe od Blagovijesti (Jakus) slavio je mladu misu sa svojom redovničkom i župnom zajednicom. O. Ante rođen je 17. travnja 1996. u Splitu, iz župe sv. Kaja u Solinu. Propovijedao je o. Krešimir Josip Bahmec.

LIPANJ

1. lipnja

Radi toplih mjeseci i velikih vrućina potrebno je osigurati cirkulaciju zraka u Šatoru sastanka. Zbog toga su podignuti dijelovi šatora s jedne i druge strane, te je postavljena žičana mreža. Time će se osigurati nesmetani protok zraka, ali i sigurnost.

4. lipnja

U svetište su došli hodočasnici Marijanskog zavjeta za Domovinu. Dočeka ih je župnik o. Čirko, zajedno sa župljanima. Nakon molitve u crkvi počastili su se pićem i kratkim druženjem. Bratovštinu Marijanski zavjet za Domovinu osnovali su mladi i branitelji, a pokrenuto je 2015. zavjetno hodočašće »Marijanski zavjet za Domovinu«, koje prolazi svim većim marijanskim svetištima, od istoka do juga Hrvatske. Već nekoliko godina iz raznih smjerova, inspirirana sličnim događanjima iz Europe, navirala je ideja o pokretanju hodočasničkih putova diljem Hrvatske. Projekt je inspiriran 'Putem sv. Jakova (Camino de Santinago)' tradicionalnim hodočašćem Sv. Jakovu u svetište Santiago de Compostella, na sjeverozapadu Španjolske.

5. lipnja

Svetkovinu Duhova okupila je brojne vjernike iz župe, a i Grada Zagreba.

6. lipnja

Započeli su radovi oko popločenja dijela Šatora sastanka, te vanjskog oltarnog prostora. Duhovski ponedjeljak je svetkovina u remetskom svetištu. Prvi je ponedjeljak u mjesecu kada je redovito mjesečno bolesničko pomazanje. Program je redovit od 17.45 kao i svakog ponedjeljka: Nagovor, krunica, misa, te bolesničko pomazanje.

11. lipnja

Obiteljski dan koji organizira Zajednica obitelji započeo je hodočasničkom misom u 11 sati, a iza toga je ispred karitasove kuće slijedilo zajedničko druženje, igre i objed.

12. lipnja

Slavila se misa zahvalnica za kraj školske godine – PRVE KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE U GRADU ZAGREBU u 12.00 sati. Predslavio je provincijal Hrvatske karmelske provincije sv. Oca Josipa – o. Dario Tokić, uz koncelebraciju ravnatelja škole o. Vinka Mamića. Poslije mise uslijedilo je zajedničko druženje.

13. lipnja

Postavljene su nove postaje krunice u Gospinom vrtu, djelo akademskog slikara Mirka Zubaka.

Večernju misu je predslavio Župnik gdje je bio blagoslov ljljana i djece o spomendanu sv. Antuna Padovanskog.

14. lipnja

U prepunoj učionici Duhovnog centra sv. Ivana od Križa u Remetama, održana je župna tribina pod naslovom »Križarski ratovi: trijumf kršćanstva ili izdaja evanđelja?« Predavač je bio je prof. Trpimir Vedriš, doktor znanosti i angažirani vjernik.

16. lipnja - TIJELOVO

Misu je predslavio remetski župnik uz koncelebraciju ostale braće svećenika, velikoga broja puka s narodnim nošnjama uz svečano pjevanje zborova. Posebne uloge imali su: muževi koji su nosili 'Nebo – Baldahin' i mladi u narodnim nošnjama koji su nosili drugo procesijsko znakovlje. Na kraju mise uslijedila je Tijelovska procesija, a postaje su bile u Gospinom vrtu, kod zdenca pored samostana, te kod križa na vanjskom oltarnom prostoru. Nakon misnog slavlja bilo je zajedničko druženje uz sviranje folklorne izvorne skupine - FIS Remete. A redovnička karmelska zajednica počastila je sve prisutne domaćim vinom.

25. lipnja

Član remetske zajednice o. Ante Jakus predslavio je misu, a poslije toga prema rasporedu, odlazi u karmelski samostan u Splitu (Kamen).

27. lipnja

Remetski župnik otvorio je osobni facebook profil sa svrhom da potiče širenje dobrote, istine i ljubavi u duhu Evanđelja. U tom smislu objavljuje video uratke – »Trenutak za tebe iz Remeta«, promišljanja nad misnim čitanjem dana ili druge teme pod nazivom »Riječ za tebe«. Također objavljuje i stripove – »Župnikov dnevnik u stripu«.

SRPANJ

3. srpnja

Svoju mladu misu u Solinu u crkvi sv. Anastazije slavio je mladomisnik o. Ante Jakus, te je većina remetske redovničke zajednice, zajedno sa župljanima uveličala slavlje.

5. srpnja

Izašla je knjiga 'ŽUPNIKOV DNEVNIK U STRIPU'. Knjiga donosi u kronološkom razdoblju od 2016. godine do lipnja 2022. aktualna događanja u Crkvi i društvu, te duhovne poticaje kroz strip. Scenarij je od remetskog župnika, a stripove je ilustrirao Hrvoje Habljak.

7. srpnja

Devetnica priprave za proslavu Gospe Karmelske slavi se kroz sve dane u 17.30 u kojoj su Večernje pohvale, krunica, te misa.

8. srpnja

Remetski župnik gostovao je u radio emisiji HKR-a: »Aktualno« gdje je predstavio knjigu »Župnikov dnevnik u stripu«.

9. srpnja

Župnik je u 4. sata ujutro ispratio hodočasnike pješake na Mariju Bistricu. U Šatoru sastanka nakon molitve i blagoslova, njih 118 je krenulo prema Bešićima, a potom zajedno s Bešićanima i Gračancima zajedno nastavili hodočasnički put.

10. srpnja

U nedjelju, 10. srpnja, pridružili su se i ostali hodočasnici.

16. srpnja - PROSLAVA KARMELSKE GOSPE

Misu je predslavio preč. Marko Kovač. Poslije mise bila je mogućnost oblačenja škapulara za sve one koji su bili pripravnici, tj. bili su na danima devetnice i nabavili škapular, te ispunili cedulju s osobnim podacima.

PRVOPRIČESNICI, 30. travnja 2022., župa; 1. svibnja 2022., filijala Čret

Paola Adžić – Kapitanović, Marijeta Aljinović, Roko Aljinović, Lena Anić, Marin Bačić, Mia Bainrauch, Dora Bakšaj, Matea Josipa Ban, Lovro Barbić, Ema Belamarić, Luka Ante Belovari, Otto Beranek, Jakov Boškić, Ivan Bradić, Marta Brunović, Eva Brzović, Katarina Bubić, Marko Buljan, Emanuel Burschards, Tina Burschhards, Natali Cota, Karlo Crnković, Antonio Ćurković, Nina Ćurković, Niko Čiuć, Nina Čmrlec, Klara Duvnjak, Paula Duvnjak, Matea Đopar, Lucija Erak, Vito Marko Fagač, Angela Fiuri, Ana Gagulić, Dominik Grund, Mia Gržina, Tia Habajec, Filip Hangi, Filip Hardi, Niko Haviđić, Ana Hren, Tonka Harapin, Grgur Idžotić, Ivan Ivanda, Jakov Iveljić, Jakov Jagušć, Lovro Jagušć, Marta Jalžabetić, Leonarda Jurasović, Luka Jurić, Tvrtko Marko Jurić, Maša Jurković, Katja Kasalo, Bartol Katušić, Maksim Klarić, Franko Klemar, Franjo Josip Knežević, Mia Kovačić, Mia Kreber, Andrija Krizmanić, Martin Krošelj, Petra Leskovec, Elena Lovren, Lisa Lukica, Jakov Maretić, Eva Marijan, Lana Marić, Lorena Marković, Filip Marohnić, Luka Maržić, Lota Matanić, Iva Matić, Bartol Mavrić, Jakov Mediija, Franka Meštrić, Katja Meteš, Luka Mihetec, Nikša Josip Mihić, Mihael Mikina, Pia Modrić, Jakov Musić, Niko Nekić, Lea Marija Nemec, Franka Nikolić, Fran Novak, Maks Paar, Leon Pašiček, Magda Pavić, Marta Pavić, Tara Pavičić, Tia Perić, Mislav Petras, Tomislav Piletić, Antea Pleš, Patricija Pravdić, Lara Marija Josipa Rakar, Luka Ranilović, Mirela Ručević, Lukas Noah Sattler, Elena Szalaj, Ula Smolić, Ivan Spajić, Lukas Srdoč, Gita Stanišić, Karla Starčević, Noa Sudić, Fran Šarić, Toma Šarušić, Ante Šesto, Emily Katarina Škorić, Jan Antun Škorić, Rino Šlender, Dominik Špoljar, Klara Šušnić, Zvonimir Šušnjar, Nika Švec, Filip Telišman, Vilim Tolnaj, Lovro Tomić, Ana Vac, Nikolas Vanjorek, Nicol Vidas, Viktor Vidmar, Toni Vidović, Lana Vujašinović, Lana Vukušić, Ante Rafael Vukšić, Šimun Zlopaša, Ana Zubak.

1. svibnja 2022., filijala Čret

POTVRĐENICI, 7. svibnja 2022.

Tihomir – Emanuel Josipović, Lovro Ajduk, Lara Bačani, Tomas Baković, Lara Bauer, Margeta Vida Belcer, Ana Belić, Lea Blažević, Antonio Bradić, Franka Burazer, Carlo Cavaliere, Luna Cota, Tea Cvijetić, Dominik Čokor, Toni Čokor, Dora Čuček, Elena Ćurković, Luka Ćurković, Marija Čajko, Bruna Dilber, Lucija Dragija, Nika Dragija, Branimir Dragoja, Marko Drinovac, Aurea Đepina Bajić, Antonio Erak, Juraj Ferenda, Viktoria Fotak, Matija Zora Fuštar, Eva Galić, Marija Galić, Dora Geršak, Tascha Tara Gežin, Dorian Grbavec, Ena Grdović, Tihana Haman, Borna Horvat, Leon Horvatić, Matea Hudinčec, Nika Igrec, Mislav Ivanić, Leni Ivković, Lucijano Josipović, Marin Jurica Jončić, Nina Jončić, Ines Marija Kardum, Viktor Kašner, Niko Kazija, Antonela Knežević, Mihael Kovač, Laura Kramer, Marta Krivdić, Mirta Kos, Filip Kovač, Noa Mihael Krivdić, Leo Krsnik, Fran Krunić, Jan Lisak, Dora Legac, Luka Leskovec, Franka Mamić, Marko Mandić, Filip Marić, Dragana Martinović, Ana Matković, Marin Miloloža, Karlo Miloš, Filip Morić, Fran Nemeček, Nea Nović, Luka Pavić, Patricija Pelić, Marta Pavičić Perez, Nika Maria Perić, Ana Popović, Gabriel Amadeo Postaj, Rafael Alessandro Postaj, Bartol Premerl, Andrej Pries, Lucija Radić, Lucija Radošević, Ana Ragač, Lorna Rusan, Ivan Stjepan Silovski, Maja Sudarević, Leon Sušan, Borna Juraj Svalina, Luka Santiago Stojić, Ivano Svedrec, Leona Škorić, Anja Štrok, Tea Lucija Šulekić, Petra Šverko, Trpimir Tica, Bruno Tirić, Lucija Todorić, Martin Tomičić, Petar Topolovec, Lota Valjak, Lucija Verović, Karlo Vidović, Aurora Vlašić, Šimun Vrbanc, Gabrijela Vrdoljak, Anđelina Vuletić, Luka Žižić.

PRVA PRIČEST!

Kako smo doživjeli dan u našem životu – pristupanju stolu ljubavi i gozbe?!

Došao je i taj lijepi dan. Sunce je ujutro zasjalo kroz prozor kada sam se probudila. Doručkovala sam, te se počela spremati za misu. U mojoj obitelji svi su bili uzbuđeni. Svi mi prvopričesnici sastali smo se pred samostanom, složili se u red i zajedno krenuli u crkvu na slavlje naše »Prve pričesti«. Bila sam jako uzbuđena i ponosna. Na misi smo svi mi prvopričesnici lijepo sudjelovali, svi smo bili uzbuđeni. Došao je trenutak da prvi put primimo Isusa u svetoj pričesti. ISUSE, hvala ti!

Mirela Ručević

Bila sam jako uzbuđena na dan naše »Prve pričesti«. Zajedno sa svojim prijateljima na misi smo pjevali, nakon primanja pričesti; Luka i ja u ime svih prvopričesnika zahvalili smo Isusu na daru, da smo ga primili u svoju dušu i da od danas zajedno s nama korača kroz život. ISUSE, budi uvijek s nama i čuvaj nas!

Klara Šušnić

Jutro, slavlja prve pričesti! Kada sam se probudio, bio sam jako uzbuđen. Bio sam sretan jer idem u crkvu, gdje ću zajedno sa svim svojim prijateljima – vršnjacima trećega razreda u crkvi radosno moliti i pjevati, te svečano prvi puta primiti Isusa u svoju dušu. ISUSE, hvala ti za najbolji dan u mom životu.

Fran Novak

PRVA PRIČEST, 30. travnja 2022., u župi Majke Božje Remetske! Bila sam jako uzbuđena, nisam mogla spavati. Radosna i sretna zajedno sa svim prvopričesnicima, uzbuđena srca iščekivala sam svečani trenutak mise kada ću prvi put primiti Isusa. Isus me ohrabrio i potaknuo da uvijek budem sretna i ponosna što ga mogu svake nedjelje primiti. Isuse moj, čuvaj me!

Marta Jalžabetić

SAKRAMENAT DUHA SVETOGA!

Duh Sveti Božja snaga koja nas čuva i hrabri u životu. Primili smo sakrament Potvrde – dar Duha Svetoga! Ovim sakramentom, oplemenili smo svoju vjeru u Isusa Krista. Postali smo kršćanski punoljetni. Primivši sedam darova Duha Svetoga: Mudrost, Razum, Savjet, Jakost, Znanje, Pobožnost i Strah Božji; radosna srca krećemo u život. Duh Sveti nas vodi, njemu prepuštamo svoje planove i vizije – što ćemo i kamo se upisati u srednju školu i što ćemo jednoga dana biti u životu. Duh Sveti je s nama, hrabri nas i želi da budemo dobri vjernici – dobre osobe koji će voljeti svoje obitelji, svoj narod i domovinu; te svojim marljivim radom i s Božjom ljubavlju izgrađivati i oplemenjivati današnji svijet. DUŠE SVETI, vodi nas i čuvaj nas!

Skupina potvrđenika

BOG JE DOBAR!

Dragi Bože, upoznali smo te ove godine i naučili smo da si: Dobar, Pravedan, da voliš sve ljude, želiš da svaki čovjek bude sretan i zdrav! Hvala ti dragi Bože, da si nas stvorio i da smo ove godine krenuli u prvi razred. Puno smo naučili, zajedno mi prvašići, učili smo: čitati, pisati, crtati, dijeliti, igrati se, zajedno družiti – zahvaljujemo ti da smo te upoznali, da si dobar i da nas uvijek voliš!

Skupina vjeroučenika prvih razreda

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE /od 26.ožujka do 8. srpnja 2022./

KRŠTENI

Pia Petra Forjan, Marc Ondatequi Sanchez, Mihaela Novaković, Jan Antun Škorić, Emily Katarina Škorić, Maggie Cerea, Ema Szalaj, Rita Pavić, Adrian Koren, Luka Franić, Karlo Tirić, Anja Galić, Maris Galić, Vito Galić, Luka Šantolić, Noemi Filej, Iskra Bambir, Viktor Kramarić, Rita Vuković, Toma Zelić, Leon Biško, Emanuel Dinjar, Greta Veronika Golub, Vladimir Olujić, Tia Tunjić, Stjepan Bertić, Chiara Marta Radman, Tia Čović, Gabrijel Radoš, Klara Marija Glasnović, Adrian Tatomir, Bruno Krolo, Sofia Tuta, Klara Valjak – Čunko, Filip Pucko, Paula Ana Pukljak, Mara Knezović, Marta Draganić, Noa Bogović, David Hrovat, Ilija Pribić, Diva Gazić, Magdalena Perković Jukić, Oliver Malenica, CataLeya – Katarina Seferović, Ivo Danek

VJENČANI

Andrej Kramarić i Mia Ćurković, Dominik Igrec i Marija Kljaić, Vedran Rustić i Marija Svržnjak, Antonio Ljubić i Magdalena Sekulić, Marko Bader i Iva Kundid, Marko Flies i Jana Martinić

UMRLI

Julijana Tomašić, Milka Leskovec, Renata Kreft, Nikola Pavić, Vlasta Fiket, Anđa Ćavar, Stanko Škegro, Slava Štefanić, Stjepan Jergović, Zlata Antolić, Ivan Punda, Tihomir Živković, Miroslav Ivanović, Jakov Slovinac, Ljiljana Marija Prister, Jelka Mirković, Mira Ivanda Perković, Božena Šourek, Štefica Konjević, Petar Čulo, Anđa Perković, Helena Nagy, Silvija Dedeček, Damir Ravlić

Hrvoje Habljak

ŽUPNIKOV DNEVNIK *u stripu*

G. ANTONIO MARIO ČIRKO
BRVOJE HABIJAK

Antoni
MAKLE BOŽJE REKUP

ŽUPNIKOV DNEVNIK u stripu
G. ANTONIO MARIO ČIRKO / BRVOJE HABIJAK
ŽUPNIKOV DNEVNIK u stripu
G. ANTONIO MARIO ČIRKO / BRVOJE HABIJAK
ŽUPNIKOV DNEVNIK u stripu
G. ANTONIO MARIO ČIRKO / BRVOJE HABIJAK
ŽUPNIKOV DNEVNIK u stripu
G. ANTONIO MARIO ČIRKO / BRVOJE HABIJAK
ŽUPNIKOV DNEVNIK u stripu
G. ANTONIO MARIO ČIRKO / BRVOJE HABIJAK
ŽUPNIKOV DNEVNIK u stripu
G. ANTONIO MARIO ČIRKO / BRVOJE HABIJAK

Fotografirao: Šime Lugarov